

тяниие Арбаке, чу ли обвиненіето противъ тебе, до сега нищо не си казалъ; що имашъ да отговоришь?

Народътъ отколь бѣ обърнѣлъ любопытны очи на египтинина, по той превари да прикрые смущеніето си, което бѣше явственно ако съгледаше нѣкой и мѣгновенитѣ и кракновременны измѣненія на лицето му при първата минута на произнесеното връхъ него обвиненіе на Салустія и при посвѣяванъето на Калана. Той отъ истина треперяше като гу вика *хвърлете Арбака на лева!* и мѣдноцвѣтната му физиономія станѣ блѣдна, но скоро той съвзе пакъ гордата онѣзи безметежность чрезъ която досега управляше и себе си и работитѣ. И срѣщо погледитѣ на сгѣстеното около него множество той обърташе очи горды, и въ отговоръ сега на питанъето на претора тоя употреби езикъ спокоенъ, обыкновенныя си езикъ, сладкыя и убѣдителныя.

— Преторе, толкози е глупо обвиненіето што нито отговоръ за служба. Най първый мой обвинитель са посвѣява благороднитѣ Салустій, най голѣмыйтъ пріятель на Главка, вторый жрецътъ; и азъ уважавамъ жреческата му одежда и званіе, но, народе помпейскій? ты познавашъ поведеніето на Калана; сребролюбіето и лихоимството му сѣ вече въ пословица. И давате ли вниманіе на обвиненіето на тѣзи двама свидѣтели? Преторе, азъ съмъ невиненъ.

— Салустіе, дѣ намѣри ты Калана? попыта сѣдникътъ.

— Въ подземеліята на Арбака.

— Египтянине, рече навѣсено Преторътъ, какъ си смѣилъ ты да запрешъ свещеника на боговетъ? и защо?

— Чуйте ма, рече Арбакъ, като са подигнѣ спокойно, но безъ да може да прикрые съвършено нѣкои блѣзы на душевното си смущеніе. Този чловѣкъ доде и ма заплашваше че ще ма набѣди за престѣпленіето за което сега ма обвинява ако не купиѣ мълченъето му съ полувишната на иманъето си, азъ противяхъ, напраздно... Мълченъе! не позволявай на жреца да ма пресича. Преторе, и ты народе, чуйте ма! Азъ съмъ чужденецъ на тѣзи земя и съвсѣмъ че съзнавахъ невинността си, помислихъ обаче че едно обвиненіе отъ страна на единъ жрецъ може да ма повреди. Въ туй недоумѣніе убѣдихъ го да влѣзе въ подземеліята отъ които сега той излѣзе, като му казахъ че тамъ са пазяхъ сѣкровищата. Тамъ слѣдователно искахъ да го пазѣя докато са извърши рѣшеніето срѣщо истинныя убійца и тѣй са осуетѣше заканванъето на Калана. Друга цѣль немахъ. И азъ може да съмъ сбъркалъ, но кой отъ васъ не бы отдалъ право на нуждата на личната отбрана? Ако ли бѣхъ азъ повиненъ зашто въ продълженіето на сѣдбата не представи той свидѣтелството си? тогази азъ не бѣхъ го затворилъ, нито скрилъ. Защо не объеви той престѣпленіето